

CSONTOS JÁNOS

Krakkói szonettek

*Vesztettél, nyertél annyi pört,
 az élet csúful meggyötört,
 tudod már, hol és merre állnak
 jelzőfái a sorv-halálnak,
 milyen az elmúlás-előleg,
 s ha a kéregre fagyöngy nőhet,
 tűréshatárod leste meg
 mindig-kíváncsi Istened,
 s mint a dúsnak, ki nem fukar
 örömtermő munkáival,
 csodáit részben visszaadta,
 nem hagyott végképpen magadra,
 és most itt vagy, vad inda-ág:
 ketten vagytok egy társaság.*

*

*Ne gondoldj tényleg semmi rosszra:
 tapsol, ujjong a népes Grodzka,
 kétoldalt könnyesarcú népek,
 nem zöldek, csak piros-fehérek,
 fehér-pirosak: lengyelek;
 lelked macskakőn hentereg,
 lócitromokat kerülgetve,
 szíved elcsorog csapra ütve,
 megérthető, hogy nyugtalan, ki
 a megtestesült dva-bratanki
 homályosult századok óta,
 Wawelt nyaldos a Kossuth-nóta,
 Viva Pólszka és Éljen Magyar –
 térj napirendre jó hamar...*

*

*Emlékezeted mélyre ás:
 ez volt az Első Utazás
 azok közül, mi számított,
 Amore volt az ősi sokk,
 oldaladon lebbent a Drága,
 titok-termések ősz virága,
 diktatúra volt és ígéret,
 mely a szívbe billogot éget,
 tökély és nosztalgia-ágyás,
 nap mint nap megváltásra várás,
 mámor és elragadtatás
 (emlékezeted mélyre ás):
 vágatsz, mint régi rím, mint vad ló
 s folyó-tükrödben fürdik Krakkó...*